

10 metų

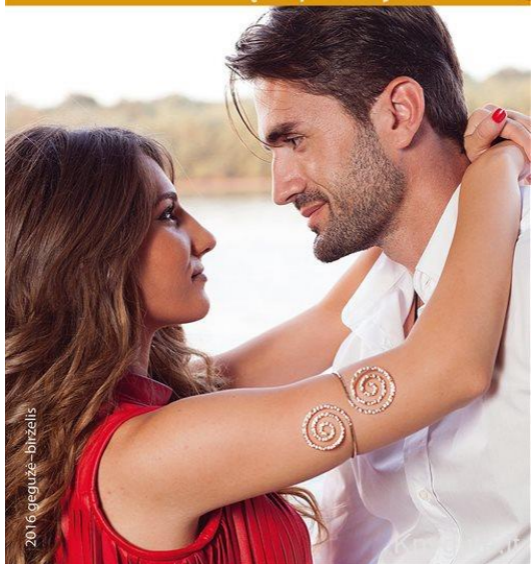
Svajonų
ROMANAI

kartu!

Jausmų
egzotika

KATE WALKER

Paskutinį *taip* tars ji

2016 gegužė – birželis

Kate Walker
(Keitė Valker)

PASKUTINĮ *TAIP* TARS JI

Romanas

Versta iš Kate Walker, Olivero's Outrageous Proposal, 2015

© Kate Walker, 2015

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su „Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

© Rimantas Vitkus, vertimas iš anglų kalbos, 2016

© Janina Jankauskaitė-Šareikienė, dizainas, 2012

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2016

ISBN 978-609-03-0055-8

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2016

Pirmas skyrius

Pamačiusi jį Alisa vos neatsisakė savo sumanymo ir buvo benusprenžianti, kad visas šis reikalas – beprotiškas ir labai pavojingas. Ji jau ketino išvykti anksčiau, kol prabangus labdaros pokylis dar neprasidėjo, bet galvodama apie savo pamišėlišką planą kelias sekundes užtruko. O tada minia priešais ją šiek tiek prasiskyrė padarydama taką, kuris vedė tiesiai prie aukšto tamsiaplaukio vyriškio kitoje salės pusėje.

Alisai užėmė kvapą, ji nusibraukė nuo veido užkritusius šviesius plaukus norėdama geriau į jį įsižiūrėti ir dar labiau išpūtė akis. Jis buvo...

– Nuostabus... – Žodis nevalingai išsprūdo jai iš lūpų ir tyliai nusklendė perkaitusiu oru.

Vyras kitoje salės pusėje atrodė visai kitoks, kone kaip ateivis. Jis smarkiai išsiskyrė iš kitų, atrodė tarsi didžiulis juodas erelis tarp pulko puikių žėrinčių povų. Taip pat paukštis, bet visai nepanašus į kitus.

Toks skirtumas prikaustė Alisos žvilgsnį ir ji negalėjo atitraukti nuo jo akių. Ji net sustingo su taure šampano pusiaukelėje prie burnos, negalėdama užbaigti judesio.

Jis buvo stulbinamas. Kitaip negalėtų pasakyti. Aukštas ir tvirtas, lieso galingo stoto, apsirengęs elegantišku madingu vakariniu kostiumu, su kuriuo vis tiek atrodė kaip laukinys, kuriam netinka elegantiškas šilkinis kostiumas ir pernelyg balti marškiniai. Kak-laraištis buvo paskubomis, nekantriai atlaisvintas ir dabar kabėjo ant kaklo, o viršutinė marškinių saga atsegta, tarsi jam trūktų oro. Plaukai kur kas ilgesni už kitų čia esančių vyrų, jie priminė galingo liūto karčius. Iškilūs skruostikauliai virš liesų skruostų, ilgąs juodos blakstienos slėpė liepsnojančias akis, kurios įdėmiai apžvelgė salę, lengva šypsena jausmingose lūpose buvo užuomina į šaltą pašaipą, o ne nuoširdumo ženklas.

Kaip tik todėl vyras ir atrodė tobulas. Silpnas, tačiau akivaizdus ženklas, kad jis, kaip ir ji, visiškai čia nepritampa. Žinoma, Alisa abejojo, jog ir jis buvo priverstinai išstumtas į viešumą kaip ji. Tėvas primygtinai reikalavo, kad šįvakar ji atvyktų čia, nors Alisa mieliau būtų pasilikusi namie.

Užuot išstisas dienas tūnojusi toje skurdžioje ir ankštoje dailės galerijoje, tu privalai kur nors išeiti, - pareiškė jis.

Man patinka leisti laiką galerijoje! - atšovė

jam Alisa. Gal tai ir nėra jos svajonių darbas, bet užsidirba pragyvenimui, be to, ji gali atsi-kvėpti nuo įtampos namuose, nes motinos liga slegia visus kaip juodi debesys.

Tu niekada su niekuo nesusipažinsi, jeigu nedalyvausi visuomeniniame gyvenime.

Tas *niekas* – tai Markas Kavanagis, ironiškai pagalvojo Alisa. Vyras, kuris pastaruoju metu savo nepageidaujamu dėmesiu ir nuolatiniais vizitais pavertė jos gyvenimą pragaru, jis pasi-ryžęs prisikalbinti ją už jo ištekėti. Markas netgi pradėjo lankytis *skurdžioje ir ankštoje* dailės galerijoje, taigi ji visai nebeturi ramybės. Ir štai neseniai jos tėvas kažkodėl nusprendė, kad santuoka dukrai bus geriausia išeitis.

Nors yra tavo viršininko sūnus ir įpėdinis, man jis nepatinka, – paprieštaravo Alisa, tačiau buvo akivaizdu, jog tėvas to nė girdėti nenori. Tiesą sakant, jis nespaudė jos sutikti su Marko pasiūlymu, bet ir taip aišku: įsitikinęs, kad jai neįtiks ir joks kitas.

Galiausiai pailsusi, jausdamasi puolama ir spaudžiama Alisa ryžosi šįvakar atvykti į poky-lį ir pasinaudojusi šiuo renginiu išsisukti iš keblios padėties, kurioje atsidūrė. Ir štai, kitoje salės pusėje iš kažkur atsirado šis nepažįsta-

masis.

Žinoma, jis nesijaučia ne savo rogėse – ne taip kaip ji. Vyriškis ūgiu, stotu ir puikiais drabužiais išsiskiria iš visų, o jo veido išraiška rodo, kad jam nesvarbu, ką apie jį galvoja kiti. Tai jam teikia pranašumo, būtent tokio partnerio Alisa tikėjosi šįvakar.

Taip sakant, nusikaltimo bendrininko.

Kai ši mintis šovė jai į galvą, regis, ji pasiekė ir vyrą kitapus salės. Tarsi pajutęs pavojų jis įsitempė ir ėmė stebėti aplinką. Galva su liūto karčiais staiga pasisuko ir jūdviejų žvilgsniai susitiko.

Atrodė, kad tuo metu, kai jūdviejų akys susidūrė, žemė pakrypo ir susvyravo, Alisa atsiėmė ranka į sieną, kad nepargriūtų.

Pavojus!

Šis žodis staiga pervėrė jai smegenis priversdamas iš panikos prikąsti lūpą, bet jis kėlė ir jaudulį. Alisa troško kaip nors padaryti galą per daug atkakliam Marko persekiojimui; būtų puiku, jeigu drauge ji galėtų patirti ir šiek tiek malonumo. Nors žodis *malonumas* vargu ar tinka tai sumaiščiai, kurią šis vyras joje sukėlė, apibūdinti.

Dėl tokio nuožmaus akių kontakto Alisa ne-

žymiai krūptelėjo ir iš sujudėjusios taurės ant ryškiai mėlyno šilko suknelės ištiško blyškūs žėrinčio skysčio lašai, palikdami drėgnas išsidiokusias dėmes.

- O ne!

Savo mažoje sidabraspalvėje rankinėje Alisa turėjo nosinaitę, bet viena ranka siekdama jos, o kita mėgindama išlaikyti taurę ji tik dar labiau apsunkino padėtį. Nepatogiai spausdama pirštais laibą taurės kojelę ji vos nenumetė rankinės ant grindų. Beviltiškai stengdamasi ją sulaikyti Alisa dar labiau pasilenkė ir vėl šliūkštelėjo vyno ant krūtinės gilioje suknelės iškirptėje.

- Leiskite padėti.

Balsas buvo ramus, tylus ir švelnus tarsi šilkas, labai raminantis. Alisai vos užteko laiko susivokti, jog jis žemas ir vyriškas, su nuostabiu akcentu, kai ilgos, stiprios įdegusios rankos paėmė iš jos plono stiklo taurę, sidabraspalvę rankinę ir padėjo ant artimiausio stalelio. Tada nepažįstamasis pagriebė nepriekaištingai baltą servetėlę, papurtė ją, kad išsilankstytų, ir prispaudė jai prie liemens sausindamas ant suknelės išsiliejusį vyną.

- A-ačiū.

Alisa nervinosi dėl kvailo silpnumo kojose ir mėgino susitvardyti. Bet kad ir kaip stengėsi, vis tiek nerangiai svirduliavo su aukštakulniais bateliais, kurių nebuvo pratusi avėti.

- Laikykitės.

Šį kartą balsas suskambo visai arti, beveik prie pat ausies. Galbūt todėl, kad jis liovėsi sausinės dėmes ir dabar laikė ją stipria ranka nutvėręs už riešo.

- Dėkoju.

Alisai palengvėjo išgirdus, jog jos balsas jau stip-resnis, ryžtingesnis, ir ji vėl atgavo pusiausvyrą. Pagaliau galėjo stovėti tiesiai, pakelti galvą ir pažiūrėti jam į akis.

Bet ir vėl vos neprarado sunkiai atgautos pusiausvyros, kai pažvelgė į neįtikėtinai mėlynas akis, kurios buvo gilios, ryškios ir tviskėjo nelyginant Viduržemio jūra vidurdienį plieskiant saulei.

Aukštas, tamsiaplaukis jaudulį keliantis vyras, kurį Alisa ką tik matė kitoje salės pusėje, dabar stovėjo šalia jos. *Jis* užstojo šviesą ir visus kitus, esančius pokylių salėje. Atrodė, kad jis apgaubė ją savo kūno šiluma, jo odos ir kažkokio aštraus odekolono kvapų mišinys veikė tarsi malonūs kerai, Alisa apsvaigo, jai

pradėjo suktis galva.

- Jūs...

Šį kartą jai pakako proto išlaisvinti riešą iš jo gniaužtų ir įsikibti jam į parankę, kuri buvo visai arti. Po šilkinio kostiumo rankove Alisa pajuto tvirtus kaulus, stiprius įsitempusius raumenis ir ūmai ją užplūdo karštis, užliejo aistros banga, kuri degino nervus grasindama tuojuo pat ištirpdyti ką tik atgautą pasitikėjimą.

- Aš... - patvirtino vyriškis, tą vienintelį keistai dviprasmiškai nuskambėjusį žodį palydėdamas kreiva šypsena. Jis perėmė servetėlę iš rankos, į kurią laikėsi įsikibusi Alisa, rengdamasis šluostyti toliau. - Geriau kuo greičiau išdžiovinti, kol suknelė dar nevisiškai sugadinta, - sumurmėjo jis.

- Aš... taip...

Ką dar buvo galima pasakyti? Ir kas dar galėjo ką nors pasakyti? Atrodė, kad jie vieni atsidūrė kažkokiam uždarame burbule, nuosavame pasaulėlyje, nors tuo metu aplink ją netilo šnekos.

Palenkęs įspūdingą tamsiaplaukę galvą ir švelniai liesdamas garbanotais plaukais jai skruostą nepažįstamasis susikaupęs valė vyno

dėmes. Jis buvo taip arti, jog turėjo girdėti stiprų jos širdies plakimą, pastebėti, kaip padažnėjo kvėpavimas ir kaip keičiasi odos spalva. Dabar jis servetėle šluostė iškirptės kraštą, tą vietą, kur mėlynas šilkas susilieja su kremine paraudusia oda, braukė blizgančius vyno lašus, užtiškusius jai ant krūtų.

Jis tai darė švelniai, beveik subtiliai, tačiau jo elgesys kažkodėl atrodė panašus į pasikėsinimą, nes buvo per daug intymus tokiomis aplinkybėmis. Jis elgėsi per daug intymiai.

- Manau, jau pakaks...

Alisa norėjo nosisukti, nublokšti nuo savęs jo rankas, taip ją sukrėtė prisilietimai net per suglamžytą iškrakmolytą lininę servetėlę. Bet drauge ji troško *daugiau* tokių prisilietimų ir arčiau odos.

Ji norėjo ką nors pasakyti, tačiau bijojo, jog jeigu nebus atsargi, gali pasakyti ne tai, ką reikia. Ištartį žodžius, pakuždėtus primityvaus moteriško instinkto: *maldauju dar*, kurie pavojingai sukosi ant liežuvio galo.

- Dėkoju... jau viskas gerai.!

- Ir aš taip manau.

Vyriškis vis dar stovėjo taip arti, kad nuo jo šilto kvėpavimo judėjo jos šviesios garbanėlės

prie ausies. Pagaliau jo ranka liovėsi lėtai ir švelniai braukyti, atsitraukė nuo jos kūno ir suglamžiusi servetėlę numetė ant stalo.

- Taigi dabar mes galime pradėti viską iš naujo.

Jo žodžiuose, išstartuose su nuostabiu akcentu, galėjai girdėti šypsena, kuri šmėžavo lūpų linkyje. Tačiau gilios mėlynos akys žvelgė šalčiau, vertinamai, dėl to Alisa pasijuto nejaukiai, tarsi mėginys, padėtas po mikroskopo stikleliu.

- Na, greičiau jau tiesiog *pradėti*.

Nepažįstamasis visiškai atsitiesė ir tik tada Alisa pamatė, koks jis aukštas. Kol susilenkęs valė jos suknelę ir odą, ji negalėjo tiksliai nustatyti jo ūgio: akivaizdu, kad maždaug septyniais centimetrais už ją aukštesnis, nors ji avėjo batelius su dešimties centimetrų kulniukais.

- Aš esu Darijus Oliveras, - tarė jis tiesdamas ranką oficialiam pasisveikinimui, kuris atrodė labai juokingas po tokių neįtikėtina intymių akimirkų, kurias jie ką tik patyrė. Jo balsas nuskaubė keistai šiurkščiai, tarsi būtų kalbėjęs perdžiūvusia gerkle.

- *Alisa Gregori...* - Ji pasekė jo pavyzdžiu, bet vos pajėgė išstarti žodžius, o liežuviu persi-

braukusi per staiga sukepusias lūpas pamatė, kaip jo mėlynos akys įdėmiai stebi tokį išdaviškišką judesį. Alisa būtų galėjusi prisiekti, kad šios dailios burnos kampučiai kiek kilstelėjo, ir jai pasirodė, jog tokia šypsena gali nušvisti tigro snukyje, kai šis supranta, kad elnias, į kurį jis žvelgia, dreba iš baimės, nes žino apie jo buvimą.

Tačiau ši mintis iškart išgaravo jai iš galvos, kai Darijus paėmė jos ranką ir paspaudė stipriai, šiltai ir baugiai jaudinamai. Atrodė, dar niekada niekas nelaikė jos rankos. Bent jau niekada nenudegino taip smarkiai nuo prisilietimo. Karštis liejosi iš kiekvieno sąlyčio taške. Pojūčiai ir jų sukelti troškimai neabejotinai buvo nemoralūs, nederami tokioje viešoje vietoje, juo labiau sužadinti vyro, su kuriuo *ji* ką tik susipažino.

Šiaip ar taip, to *ji* dar niekada nepatyrė. Niekada taip greitai nepajuto tokios stiprios traukos prie visai nepažįstamo vyro.

Na, dabar *ji* bent jau žino jo vardą. Aišku, Alisa buvo girdėjusi apie Darijų Oliverą. O kas negirdėjo? Jo vynuogynai ir aukštus apdovanojimus laimintys vynai garsėja visame pasaulyje.

- Alisa... - ištarė jis. Vartydamas liežuviumi tris skiemenis pasakė jos vardą tokiu tonu, kad šis nuskambėjo labai neįprastai ir geismingai, tai priminė glamonę. Tačiau jo žvilgsnis vis dar nederėjo prie ramaus balso. Ryškiai mėlynų akių žvilgsnis paaštrėjo, akimirką keistai susitelkė, paskui veidas vėl atsipalaidavo ir jis trumpai akinamai nusišypsojo.

Alisa Gregori. Šis vardas aidėjo Darijaus galvoje. Tai ji ir yra panelė Alisa Gregori. Jam sakė, kad ji turi būti pokylyje. Tai buvo vienintelė priežastis, dėl kurios jis taip ilgai iškentė šiame nuobodžiame renginyje, nors jam buvo visai smagu stebėti kitus svečius, žiūrėti į jų dirbtines šypsenas ir oro bučinius, kai nereikia prie žmogaus prisiliesti ir kurie nieko nereikia.

Dar visai neseniai jis net nebūtų galėjęs peržengti šio namo slenksčio, ką jau kalbėti apie bendravimą su šia tituluotų turčių minia. Jeigu būtų pabandęs, jam neabejotinai būtų parodę duris. Greičiausiai užpakalines. Tas duris jis gerai pažinojo, kai buvo atsakingas už Korečio vyno gamyklos produkcijos pristatymą. Tai buvo jo pirmoji darbovietė ir kelias į sėkmę....